

Scénář Gabriela Rudolfová

Gabriela Rudolfová prožila bohatý život. Zvláště blízce se jí dotkly události druhé světové války. Narodila se v roce 1936 v Maďarsku. Vracíme se k jejím raným vzpomínkám z válečné Budapešti. V roce 1942 zažila první nálet na hlavní město.

Bylo to v létě, to si pamatuju, zatemnění tam nebylo, vůbec nic Mohlo být tak kolem devíti hodin večer, z nebe začalo padat něco jako světlo. Osvětlo to Budapešť a spadly 3 pumy.

Na přelomu let 1943 a 1944 sílila ofenziva maďarských nepřátel. A začalo každodenní bombardování Budapešti letadly Rudé armády.

To jsme vlezli do krytu, já nevím, ráno v 8 hodin a vylezli jsme v noci. Přišli jsme do bytu, na druhé straně Dunaje hořely domy a tak a pro mě jako pro dítě to bylo hrůzostrašný.

Válka rodinu připravila o dva její členy, jedním z nich byl bratr Gabriely. A to se podepsalo i na psychice její matky. Ta se v roce 1944 rozhodla, že se vydá do České Lípy, kde tehdy pobýval její manžel.

Čímž tedy naše máti byla úplně mimo, sehnala někde vozy a koně, a vyhlásila, že jedeme za tatínkem. A na jaře 1944 jsme se vydali na cestu.

Takovejhle šílenej nápad, si myslím (smích), dvě ženské s třema dětma (smích) se vydat v bojující Evropě na cesty, to není normální.

Smutný obraz, který jako by vypadl z Brechtovy Matky Kuráže. Toto skutečné drama všichni přežili, ale bez úhony nevyvázli. Až za otcem nakonec nedojeli. Při návratu zpátky směrem na Budapešť narazili na Rudou armádu. Tehdy se odehrála jedna z nejhorších událostí Gabrielina života.

Bylo to strašný, potom tam přišli vojáci a všechny holky nad takových 11 let a nějaké ženské pobrali sebou. Teď jsme nevěděli, jestli se vrátěj, nevrátěj. ...To jsem měla šílenej strach, že se mi nevrátí máma a ségra taky že jo. Co si budeme vykládat za jakým účelem, že ano.

Návrat do Budapešti na jaře roku 1945 byl ještě děsivější.

To bylo katastrofický. Ulice rozkopaný, jak exhumovali. Do školy jsme chodili tak, že jsme skákali přes kostry, které ještě neposbírali. Válely se tam lebky. V parcích totěž. A to teda vám řeknu, že v těch devíti letech. Ale dítě si zvykne na všechno. Za 14dnů už jsem přes to skákala a nic mi to nedělalo.

Po válce se paní Rudolfová díky svým slovenským kořenům dostala do Bratislavy. V Praze vystudovala medicínu a po svatbě zakotvila u nás v Jablonci.

Možná i proto, že zažila hrůzy války a jako uprchlík několikrát sama hledala své místo, nám vzkazuje:

Abyste nepropadli tý nenávisti na ostatní. Abyste se učili, abyste si vážili, co máte.